

поръчки за свободното движение на услуги и за честната конкуренция в рамките на Съюза. Произволно и субективно „раздробяване“ на отделни обществени поръчки за услуги би подкопало тази цел.

Бюджетни причини за разделянето на отделните строителни фази също не могат да обосноват изкуственото разделяне на една-единствена стойност на обществената поръчка. Това би противоречало на целта на европейските директиви в областта на обществените поръчки за провеждането на единна обществена поръчка, която само защото поради чисто бюджетни причини се провежда на няколко етапа, трябва да се счита за отделни обществени поръчки, които поради тази причина не попадат в приложното поле на Директивата. Член 9, параграф 3 от Директивата забранява подобно изкуствено разделяне на една-единствена обществена поръчка.

Накрая се прави изводът, че при въпросните договори става въпрос за една-единствена обществена поръчка, чиято стойност към момента на възлагане на обществените поръчки надвишава установените в Директивата прагови стойности. Следователно е трябвало да се проведе процедура по възлагане на обществена поръчка на европейско равнище в съответствие с процедурите в Директивата. Това не се е случило, поради което ответникът е нарушил Директивата.

(¹) Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116).

Иск, предявен на 9 декември 2010 г. — Европейска комисия/Република Унгария

(Дело С-575/10)

(2011/С 72/09)

Език на производството: унгарски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: D. Kukovec и A. Sipos)

Ответник: Република Унгария

Искания на ищеца

— Да се установи, че като не е гарантирала за икономическите оператори възможност в процедурите по възлагане на обществени поръчки евентуално да се основат на капацитета на други субекти, независимо от правното естество на

връзката им с тях, Република Унгария не е изпълнила задълженията си по член 47, параграф 2 и член 48, параграф 3 от Директива 2004/18/ЕО (¹), както и по член 54, параграфи 5 и 6 от Директива 2004/17/ЕО (²).

— Да се осъди Унгарската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Както Директива 2004/17, така и Директива 2004/18 оставят на оферентите в процедури за възлагане на обществени поръчки възможността да се позоват на капацитета на други субекти, независимо от правното естество на връзките между тях, за да докажат своята годност и удовлетворяването на критериите за подбор.

Комисията счита за противоречаща на съответните разпоредби на посочените директиви унгарска правна уредба, която по отношение на определени критерии за годност позволява на оферентите да използват ресурсите на други субекти, които не участват пряко в изпълнението на договора, само ако притежават мажоритарно участие в посочените субекти, позволяващо им да оказват влияние върху тях. По този начин когато става въпрос за субекти, които не участват като подизпълнители в изпълнението на договора, оспорваната национална правна уредба налага допълнително изискване, за да може оферентът да се основе на капацитета на такива субекти в процедурата по възлагане на обществена поръчка.

Разпоредбите на директивите са недвусмислени: те не изискват субектите, които предоставят ресурсите, да участват пряко в изпълнението на договора, но налагат националната правна уредба да гарантира възможност да се посочи, че ще се използват ресурсите на посочените субекти, независимо от правното естество на връзката между оферента и тези субекти. Единственото изискване е оферентът да може да докаже на възлагачия орган, че действително ще разполага с ресурсите, необходими за изпълнение на договора.

По-нататък Комисията отбелязва, че въпреки това оспорваната унгарска правна уредба ограничава възможностите на оферентите, на които не остава друг избор освен да включат в изпълнението на договора като подизпълнители субектите, осигуряващи посочените ресурси, ако още от самото начало не притежават в тези субекти мажоритарно участие, позволяващо им да упражняват влияние върху тях.

Комисията твърди, че оспорваната национална правна уредба не може да бъде обоснована с целта за ограничаване на практиките на заобикаляне на нормите в областта на обществените поръчки, тъй като не е възможно позоваване на такава цел за обосноваване на правна уредба, която противоречи на правната уредба на Съюза относно обществените поръчки и ограничава непропорционално процесуалните права и задължения, произтичащи от директивите. Естествено държавите членки имат възможност в установените от директивите граници да определят как оферентите трябва да докажат, че действително ще разполагат с ресурсите на други субекти, но при това не трябва да създават разграничение, основано на правното естество на връзката с такива субекти.

Комисията не приема тезата на Унгарската република, че субект, който не участва в изпълнението на договора, не може да докаже, че отговаря на минималните критерии за избор, а именно, че към момента на изпълнение на договора ще е в състояние действително да предостави на разположение необходимите ресурси. В това отношение Комисията подчертава, че член 48, параграф 3 от Директива 2004/18/ЕО изрично предвижда, че оферентът може да докаже, че ще разполага с ресурсите на друг субект „чрез представянето на доказателство за ангажиранта, поет от тези образувания за поставяне на необходимите ресурси на разположение на икономическия оператор“. От това следва, че субектът, който предоставя ресурсите си, може да докаже, че притежава ресурсите, които трябва да предостави на разположение към момента на изпълнение на договора, без да е необходимо да участва пряко в изпълнението на договора.

На последно място Комисията сочи, че оспорваната национална правна уредба може да има дискриминационно действие спрямо чуждите оференти. Макар да се прилага за всички оференти, унгарската правна уредба фактически ограничава възможността за участие в процедурите по възлагане на обществени поръчки по-специално за чуждите оференти, тъй като последните по правило не разполагат с всички необходими за изпълнението на договора ресурси на мястото на изпълнението му, поради което във връзка с процедурите по възлагане на обществени поръчки по-често в сравнение с унгарските оференти се оказват принудени да се позоват на капацитета на независими от тях местни икономически оператори.

(¹) Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, доставки и услуги (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116)

(²) Директива 2004/17/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на поръчки от възложители, извършващи дейност в секторите на водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги (ОВ L 134, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 3)

Иск, предявен на 10 декември 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Белгия

(Дело C-577/10)

(2011/С 72/10)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: Е. Traversa и С. Vriignon)

Ответник: Кралство Белгия

Искания на ищеца

— да се установи, че като е приело член 137, точка 8, член 138, трето тире, член 153 и член 157, точка 3 от програмен

закон (I) от 27 декември 2006 г. (¹) в редакцията в сила от 1 април 2007 г., Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по член 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз;

— да се осъди Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С настоящия иск Комисията поддържа, че националната правна уредба, налагаща на установените в други държави членки и желеащи временно да предоставят услуги в Белгия независими доставчици на услуги задължение за предварително деклариране (декларацията „Limosa“) представлява пречка за свободното предоставяне на услуги.

На първо място Комисията сочи, че оспорваните разпоредби са ограничение с дискриминационен характер, доколкото, от една страна, налагат значителни и разубеждаващи допълнителни административни формалности на съответните независими доставчици на услуги и, от друга страна, установяват система за контрол по отношение само на установените в друга държава членка доставчици на услуги, без тази разлика в третирането да е обоснована по обективни причини.

На второ място ищецът твърди, че дори да не е дискриминационно, това ограничение на свободното предоставяне на услуги не е обосновано с оглед на нито една от целите от обществен интерес за запазване на финансовото равновесие на системата за социално осигуряване, за предотвратяване на измамите или за защита на работниците.

(¹) Moniteur belge, 28 декември 2006 г., стр. 75178.

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 6 декември 2010 г. — Staatssecretaris van Financiën/L.A.C. van Putten

(Дело C-578/10)

(2011/С 72/11)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Staatssecretaris van Financiën

Ответник: L.A.C. van Putten